

KAI

Ergens diep onder het hart van Rivven lag een grot. Bijna niemand in de oude stad wist dat die grot bestond, en nog minder mensen wisten waar je de ingang moest zoeken. Maar toch was hij er echt, enorm groot – zo groot, dat als je aan de ene kant stond, je de andere kant nauwelijks kon zien. Zacht gloeiende bollen hingen als kleine zonnetjes aan het plafond en verlichtten er een complete onderaardse wereld, die voor de bewoners zowel een thuis, een school en een sportveld als een plek vol geheimen was. Maar vandaag was de grote Hal van het Drakenzienersgilde vooral... een renbaan.

‘Hup Redder! Hup!’ spoorde Kai zijn rijdier aan, terwijl ze samen over de baan raasden. ‘Je doet het geweldig!’

Bij de eerste bocht keek hij achterom. Vlak achter hem reed Erin, daarachter kwamen bijna nek aan nek Tom en Connor, en dan volgden de andere leerlingen. Kai en Redder lagen op kop, maar ze waren pas op de helft.

‘Gaat het nog een beetje?’ schreeuwde hij naar beneden. Redder, onder hem, moest lachen. ‘Fantastisch!’ riep ze terug.

Kai trok zijn hoofd tussen zijn schouders en grijnsde

van plezier. Hij zat op een zadel, met zijn voeten in de stijgbeugels, maar het was geen paard waar hij op reed.

De huid van zijn rijdier was glad en droog en zo wit als een afgekloven bot. Redder had een lange nek en een groot hoofd, op haar borst zat een felrode vlek en Kai zat tussen twee gevouwen vleugels op haar rug. Redder was een draak.

‘Moker ligt vlak achter ons!’ hijgde Kai. Moker was Erins draak, reusachtig en angstaanjagend met een kam van grote stekels; de grond trilde bij elke stap die hij zette. Erin keek fel en vastberaden uit haar ogen.

‘Dadelijk wordt hij wel moe,’ pufte Redder terug. ‘Wacht maar af!’

Ze raceten door de bocht. Kai voelde de sterke spieren van Redder heen en weer gaan, hij voelde haar hart snel slaan én hij voelde hoe blij ze werd van dat rennen, alsof ze eeuwig door zou kunnen gaan. Hij kon dat voelen, omdat hij net als de andere racers een drakenziener was. Redder was zijn draak en hij was haar mens.

Ze kwamen de bocht uit en Redder strekte haar poten. De lucht woei door Kais korte zwarte haar en deed zijn bruine ogen tranen, hij knipperde ze weg en lachte uitgelaten. Maar tegelijk voelde hij de grond steeds harder trillen en hij wist dat Moker hen inhaalde. De enorme draak was op het rechte stuk veel sneller dan zij – daar maakten

zijn lange poten korte metten met de meters. Voor hen doemde de volgende horde al op.

Redder paste haar stappen aan. ‘Klaar?’ gromde ze. Kai hield zich stevig vast en de draak strekte haar achterpoten, sprong moeiteloos over de hindernis en kwam bijna zonder schokken weer neer. De witte, leerachtige vleugels bleven al die tijd gevouwen. Zoals de meeste draken kon Redder goed vliegen, maar dit was alleen een hardloopwedstrijd. Kai voelde de aarde dreunen toen achter hen Moker over de horde sprong en zwaar neerkwam. Hij kon Erin nu horen brullen en wist dat ze vlak achter hem zaten – maar de volgende bocht kwam er al aan en Redder, die veel wendbaarder was, stoof schuin door de bocht en ze liepen weer uit.

Moker haalde hen in op het derde rechte stuk, vlak voor de laatste bocht. Kai kon zien dat Moker het zwaar had, zijn grote roze tong slingerde alle kanten op. Nog twintig meter te gaan en Redder lag een neuslengte voor. Als ze als eerste de bocht haalden, wist Kai, zouden ze de eindsprint winnen!

Erin brulde iets in Mokers oor en de grote draak knikte. Hij begon naar opzij te dringen, de baan van Redder en Kai op. Die keek verschrikt opzij. ‘Hé!’ riep hij. ‘Pas je een beetje op!’

Tien meter nog tot de bocht en de grote draak kwam akelig dichtbij nu, nog even en ze zouden botsen! Vijf meter nog... ‘Ho!’ schreeuwde Kai geschrokken en hij trok aan de teugels. Redder hield in en met een vreugdekreet namen Erin en Moker nu de binnenbocht over.

Ze lagen voor, en Redder was uit haar ritme. Ze wist op het laatste rechte stuk nog te versnellen, ze had hen bijna weer ingehaald, maar Moker strekte op tijd zijn lange nek en kwam zo als eerste over de finishlijn.

‘YESSSS!’ krijste Erin. Moker liet een oorverdovend gebrul horen.

Vlak na de winnaars kwamen ook Kai en Redder tot stilstand. Kai gleed van de rug van zijn draak en gaf haar een aai over de bol.

‘Sorry, Redder,’ zei hij met een verlegen lachje. ‘Als we door waren gegaan, was Moker tegen ons aangeboden.’

Redder schudde haar grote, witte hoofd. ‘Wij lagen voor,’ zei ze zachtjes. ‘Zij hadden ons voor moeten laten gaan.’

‘Je hebt helemaal gelijk,’ antwoordde Kai. ‘Maar ik wilde het risico niet nemen. Hoe dan ook, het was een mooie race, ook al hebben we niet gewonnen.’

Redder grijnsde en vlijde haar hoofd tegen Kais schouder. ‘Zeker,’ zei ze. ‘Maar ik weet niet zeker of conrector Dogmati het met je eens is...’

Kai keek op. Twee van de oudere Gildeleden kwamen op hen afgelopen. Dogmati was geheel in het grijs gekleed en zijn gezicht stond op zuur onweer. Naast hem liep Daisy, de lerares zelfverdedigingstechnieken, in een felgele legging die leek te gloeien in vergelijking met Dogmati’s doffe schutkleur.

‘Jongeman!’ blafte Dogmati en hij stak een priemende vinger naar Kai uit. ‘Wat was dat nou weer?’

Kai knipperde met zijn ogen. ‘Eh... nou, meneer, ik wilde niet-’

‘Je hield gewoon nodeloos in,’ zei Dogmati boos. ‘Je had de binnenbocht en je hield toch nog in!’ Hij keek Kai en Redder verwijtend aan. ‘Deze wedstrijd was niet voor de lol, hoor. Het doel ervan was, en is, om te leren omgaan met situaties met veel stress, als het erop aankomt. Denk je echt dat wanneer het echt gevaarlijk wordt, braaf en netjes zijn je zal redden? Nou?’

Kai schudde zijn hoofd. ‘Nee, meneer.’

‘Nee, meneer, nee, meneer,’ deed Dogmati hem na. ‘Tjongejonge. Soms weet ik niet waarom ik dit nog doe.’

Naast hem stond Daisy te grijnzen. ‘Ach, zo erg was het nou ook weer niet. Jullie hebben het goed gedaan hoor, Kai! En, Redder, jouw bochtenwerk is fenomenaal!’ Ze wees met een hoofdknikje naar Dogmati en knipoogde, waardoor Kai in de lach schoot. Dogmati slaakte een diepe zucht.

‘Goed, zand erover,’ zei hij geërgerd en hij maakte een wegwerpgebaar. ‘Genoeg voor vandaag. Ga je zadel en tuig maar opbergen – en vandaag graag netjes!’

Kai en Redder liepen terug naar het trainingsveld. Een eind voor hen deed Erin een overwinningsdans en Moker liep stoer te doen met grote passen, zijn bek opengesperd in een enorme grijns.

‘Het was een mooie wedstrijd,’ zei Redder nog maar eens.

‘Ja, dat was het!’ beaamde Kai.

Maar het was toch leuker geweest als we gewonnen hadden, dacht hij.

HET AVONDETEN

Kai vouwde het zadel en de rest van het tuig van Redder netjes op en legde alles in een van de kisten naast het trainingsveld. Erin had haar spullen gewoon neergekwakt en Kai besloot die ook maar op te ruimen. Pas daarna liep hij samen met Tom, zijn beste vriend, naar de eetzaal.

‘Goed geracet!’ zei Tom. Hij was zelf derde geworden op zijn draak IJzerschild.

Tom was veel groter dan Kai. Zijn vader was smid, en Tom was fors gebouwd en heel sterk – naast hem leek Kai maar een dunne spriet. IJzerschild was ook groot en breed en haar huid was diep donkerrood, met heldere strepen oranje, zoals die tussen brokken houtskool in het smidsvuur. Zij en Tom leken ook qua karakter op elkaar – beiden stonden ze altijd klaar om hun vrienden te steunen of verdedigen.

‘Zag ik het goed, deed Dogmati weer vervelend tegen je?’ vroeg Tom.

Kai haalde zijn schouders op. Hij trok zich nooit veel aan van het gemopper van de conrector. Sommige mensen lieten zich snel opjuttten, maar Kai bleef altijd de rust zelve. ‘Nee hoor, dat viel wel mee.’

Tom lachte en schudde zijn hoofd. ‘Je bent te goed voor deze wereld, Kai,’ zei hij.

Kai glimlachte. ‘Grappig, zoiets zei Dogmati ook al.’

Ze kwamen aan bij de eetzaal en Kai nam afscheid van Redder: ‘Nou, tot straks dan!’

Redder knikte en voor de ogen van Kai loste ze langzaam op in het niets. Naast haar volgde IJzerschild haar voorbeeld.

De draken kwamen oorspronkelijk vanuit een andere wereld, een wereld die voor mensen moeilijk voor te stellen is. Drun, die de leerlingen les gaf in ‘draak oproepen’, noemde het ‘een wereld van ideeën, meer dan van dingen’. ‘Elke draak is weer anders,’ zei hij altijd. ‘Eenmaal naar hier geroepen krijgen ze elk hun eigen vorm, hun eigen manier van tastbaar zijn. Jullie zijn drakenzieners en dat betekent dat jullie allemaal tot in hun wereld kunnen reiken, om daar met je eigen draak verbinding te maken. Als ze dat willen, kunnen ze dan naar ons overkomen. En zodra ze dat doen, krijgen ze hun vorm, hun karakter... passend bij hun mens.’

Redder was er niet meer, maar Kai kon nog steeds de zachte ruis van hun connectie voelen en hij begon als vanzelf te glimlachen.

De jongens liepen samen de eetzaal in en gingen aan de tafel zitten, net toen Hilda, de kokkin, begon met opdienen. Die avond had ze voor de leerlingen een rijke tortilla van aardappelen, eieren en groenten gebakken, perfect na een dag lekker sportief bezig zijn, en de kinderen vielen druk pratend aan.

Daar zat Cara, bleek en mager. Ze was altijd een beetje op zichzelf, maar vandaag keek ze geïnteresseerd naar de kaart die Ellis voor haar met een potlood volgde, terwijl hij haar een bepaalde route wees. Dan had je Mira, klein van stuk maar bruisend van energie, haar lange zwarte haar in een staart gebonden en haar gezicht zoals gewoonlijk vol vegen smeerolie. Mira was dol op sleutelen aan machines en apparaten. Connor zat aan tafel een boek te lezen, zijn krullende haar als een gordijn voor zijn gezicht. En aan het hoofd van de tafel zat Erin vol trots iedereen te vertellen dat ze die middag de wedstrijd gewonnen had.

Tom grijnsde naar Kai en rolde met zijn ogen, maar Kai vond het niet zo erg.

‘Schep niet zo op!’ zei Connor na een tijdje. Erin was sportief, Connor hield van lezen; ze maakten vaak ruzie.

‘O, sorry hoor,’ zei Erin. ‘Ik dacht dat jij driekwart van de wedstrijd gemist had, omdat je zo ver achter ons reed!’ Ze liet een van haar bulderlachen horen en Connor hapte.

‘Morgenvroeg hebben we Oproepen oefenen, van meester Drun,’ zei hij nonchalant. ‘Saai – alsof wij, althans de meesten van ons, nog extra oefening nodig hebben...’

Nu was het Erins beurt om zich te ergeren. Ze was het langst van allemaal bij het Gilde, maar het oproepen van Moker, haar draak, kreeg ze maar niet onder de knie. Ze had nog steeds elke keer hulp nodig.

‘Nou, hoe dan ook, het was een mooie wedstrijd vanmiddag,’ besloot Kai tussenbeide te komen voordat die twee echt ruzie zouden krijgen. ‘Slim gespeeld, Erin. Moker was echt briljant.’

Erin, nog steeds geërgerd, deed een mislukte poging om lief terug te lachen. ‘Dank je, Kai,’ zei ze. ‘Redder deed het ook goed.’ Maar meteen fleurde ze op. ‘Hé, heb ik jullie ooit verteld hoe ik Mokertje leerde kennen?’

‘O, pas een keer of dertig,’ mompelde Connor, maar Erin negeerde hem en begon haar verhaal gewoon te vertellen aan Kai, die geduldig luisterde. Erin vertelde het graag en vaak – het vrolijkte haar altijd op – en Kai vond het niet erg om het nog een keer te horen.

‘... en toen stortte dat reusachtige rotsblok zomaar op het huis!’ De ene keer maakte Erin haar verhaal nóg spannender dan eerder en in andere versies bleken bepaalde details ineens tóch weer anders. Kai vroeg zich soms af of er misschien een originele en echte versie van het verhaal bestond, die ze niet wilde of kon vertellen. Maar hij bleef vriendelijk knikken en glimlachen.

‘... en toen ik zag wie het was die ons had gered... bleek het Moker te zijn geweest!’ sloot Erin haar verhaal af. Ze keek grijnzend de tafel rond. ‘Hoe zit het eigenlijk met jou, Kai? Hoe heb jij jouw Redder leren kennen?’

Kai glimlachte. Hij voelde dat zijn draak aanwezig was en meeluisterde. Zij vond hun verhaal net zo leuk als hij.

‘Dat was in een boek,’ antwoordde hij.

‘Een boek?’ vroeg Mira fronsend.

Kai knikte. ‘Mijn moeder zorgt voor dieren. Ze geneest ze en bestudeert ze. Ze weet er alles van! Ze heeft allemaal boeken over anatomie en botten en dat soort dingen. En het worden er steeds meer, waar ze ook heen gaat, ze komt altijd terug met een nieuw boek.’

Connor spitste zijn oren, boeken interesseerden hem nu eenmaal.

‘Sommige zijn oud,’ ging Kai verder. ‘Er staan plaatjes in van allerlei dieren, ook van dieren die niet echt bestaan – gryphons, basilisken... en ook van draken! Ze liet me een keer die plaatjes zien en er was er een bij van een draak die me vanaf de pagina aan leek te kijken en ik weet niet, er was gewoon iets in haar ogen...’

Hij schudde zijn hoofd en het kwam allemaal weer terug. ‘Die nacht kon ik niet slapen. Het was alsof het boek me riep. Ik klom uit bed, sloop stilletjes naar beneden... Ik zag het boek op de plank staan en het leek licht te geven.’

Hij herinnerde zich hoe het oude papier voelde, knisperend terwijl hij de pagina’s omsloeg, en daar was de afbeelding, in vervaagde, oude inkt – een vreemd, wit wezen met een helderrode vlek op haar borst. Haar mond stond wagenwijd open, hij zag allemaal scherpe tanden, maar haar ogen keken vriendelijk. Ze staarde Kai vanaf de bladzijde recht in zijn ogen aan en op de een of andere manier wist hij gewoon dat ze hem ook kon zien, al kon dat natuurlijk helemaal niet. Hij stak zijn hand uit en streek met een vinger langs de lijn van haar rug. Verbijssterd zag hij hoe de tekening haar rug leek te krommen, zo bleek als oud gebeente, en er kwam een klein ademwolkje uit haar mond, dat als een schaduw over de pagina gleed.

Hmm, had een stem gezegd – niet hardop, maar in zijn hoofd, als in een droom. *Red... Redder, ja!*

‘Toen wist ik het al,’ vertelde Kai. ‘Ik wist gewoon dat zij mijn draak was.’

